

Sygn. akt I C 148/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zachorowska

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 346,85 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 maja 2013 roku;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach od powoda kwotę 175,18 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych osiemnaście groszy), zaś od pozwanego kwotę 262,77 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem wydatków.

SSR Joanna Zachorowska

Sygn. akt I C 148/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2015 roku powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2217,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 26 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 22 października 2012 roku w P. doszło do kolizji z udziałem pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność J. B.. Zdarzenie zostało spowodowane przez innego uczestnika ruchu, który w tym dniu był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. W dniu 22 listopada 2012 roku pojazd uszkodzowanego przyjąto do warsztatu prowadzonego przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w R. celem jego naprawy. Została ona zakończona w dniu 11 grudnia 2012 roku.

Z uwagi na rodzaj uszkodzeń powstałych w pojeździe uszkodzowanego i niemożność korzystania z niego przez okres naprawy, uszkodzowany był zmuszony nająć pojazd zastępczy, który był mu niezbędny w życiu codziennym. Jako że korzystanie przez okres naprawy ze środków komunikacji publicznej przyczyniłoby się do zwiększenia wartości szkody, uszkodzowany zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego wyłącznie na okres naprawy pojazdu stanowiącego

jego własność. Zapłata należności za najęcie pojazdu nastąpiła w formie bezgotówkowej w drodze przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanemu wobec pozwanej z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powódka wyjaśniła, że dążąc do minimalizacji kosztów szkody poszkodowany zdecydował się nająć popularny pojazd marki F. (...), mimo iż pojazd, którym poruszał się na co dzień, był ekskluzywny. Adekwatnie niższa była także dobową stawka najmu tego pojazdu. Po zakończeniu okresu obowiązywania umowy najmu pojazdu zastępczego, poszkodowany przelał na powódkę przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność – do kwoty 4136,49 zł – i z tej podstawy powódka wywodzi swoją legitymację czynną. Powódka wezwała pozwaną do wypłaty na jej rzecz odszkodowania stanowiącego równowartość kosztów najmu pojazdu zastępczego, a ta ostatecznie wypłaciła z tego tytułu kwotę 1918,80 zł, uznając za zasadną dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w kwocie 130 zł netto i uzasadniony okres naprawy wynoszący 12 dni. Poszkodowany nie miał żadnego wpływu na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, tym bardziej że naprawę powierzył profesjonalnemu warsztatowi i miał prawo zakładać, że zostanie ona ukończona możliwie najszybciej. Odnosząc się do wysokości dobowej stawki najmu powódka wyjaśniła, że jest franczyzobiorcą międzynarodowej marki (...) R. a car, wobec czego ustalona przez nią dobową stawkę najmu winna być porównywana z podmiotami świadczącymi usługi na tym samym poziomie co powódka. Istotnym jest przy tym, że stawka zastosowana przez powódkę nie obejmowała ukrytych kosztów. Uzasadniając żądanie w zakresie odsetek ustawowych powódka wyjaśniła, że ich zasądzenia domaga się po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody, co nastąpiło na mocy pierwszego doręczonego pozwanej wezwania w dniu 25 kwietnia 2013 roku.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 22 października 2012 roku podważyła wysokość roszczenia powódki wskazując, iż jest ono niezasadne ponad wypłaconą dotychczas kwotę 1918,80 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwana podniosła, że okres naprawy uszkodzonego pojazdu został w sposób nieuzasadniony wydłużony poprzez późne zamówienie części niezbędnych do jego naprawy, co nastąpiło dopiero w dniu 5 grudnia 2012 roku, czyli po 8 dniach od otrzymania przez warsztat naprawczy zatwierdzonej kalkulacji naprawy. Pozwana zakwestionowała także wysokość dobowej stawki najmu zastosowanej przez powódkę podnosząc, iż była ona rażąco wygórowana. Poszkodowany zobowiązany do minimalizacji szkody z obowiązku tego nie wywiązał się, albowiem nie dokonał analizy rynku lokalnego pod kątem obowiązujących na nim stawek najmu pojazdów zastępczych, przez co zdecydował się na najęcie pojazdu za wygórowaną stawkę powódki. W końcu pozwana zakwestionowała roszczenie odsetkowe powoda wskazując, iż nadal nie dysponuje ona dostateczną wiedzą na temat zgłoszonych przez poszkodowanego roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 22 października 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. B..

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

/okoliczności bezsporne, a nadto: oświadczenie (k. 7), kserokopia dowodu rejestracyjnego (...)(k. 8 – 9)/

W dniu 22 listopada 2012 roku (czwartek) J. B. oddał uszkodzony pojazd do naprawy do autoryzowanego serwisu naprawy P. (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością Oddziału w R.. W tym samym dniu warsztat naprawczy sporządził własną kalkulację kosztów naprawy i wysłał ją do zatwierdzenia ubezpieczycielowi, zgłaszając telefonicznie szkodę w pojeździe.

W dniu 24 listopada 2012 roku (sobota) warsztat naprawczy otrzymał zweryfikowaną kalkulację kosztów naprawy. W tym samym dniu zgłosił ubezpieczycielowi konieczność dokonania dodatkowych oględzin pojazdu.

Zamówienie pierwszych części do naprawy pojazdu J. B. nastąpiło w dniu 27 listopada 2012 roku (wtorek), które częściowo do warsztatu naprawczego dostarczono w dniu następnym, tj. 28 listopada 2012 roku (środa).

W dniu 28 listopada 2012 roku (środa) warsztat naprawczy wysłał ubezpieczycielowi uzupełnioną kalkulację. W tym samym dniu ubezpieczyciel odesłał ją po weryfikacji. Tego samego dnia warsztat naprawczy wystawił polecenie lakierowania pojazdu. Samochód po wykonanym lakierowaniu został zwrócony w dniu 4 grudnia 2012 roku (wtorek).

W dniu 5 grudnia 2012 roku (środa) do warsztatu naprawczego dostarczono niezbędną do naprawy pojazdu część w postaci haka holowniczego.

W dniu 11 grudnia 2012 roku (wtorek) pojazd został wydany po naprawie J. B..

Łączna suma kosztów naprawy pojazdu J. B. wyniosła 7 684,66 zł.

/dowody: arkusz naprawy pojazdu (k. 10), faktura VAT za naprawę pojazdu z dnia 11 grudnia 2012 roku (k. 117 – 118), kopia zlecenia warsztatowego (k. 119), zamówienie części (k. 120), wydanie części (k. 121 – 122), korespondencja z zakładem ubezpieczeń (k. 123), kosztorys (k. 124 – 126), podzlecenie lakierowania wraz z datą zwrotu (k. 130)/

W okresie naprawy uszkodzonego pojazdu J. B. potrzebował pojazdu zastępczego w celu dojazdów do pracy do kopalni w P. i załatwiania spraw osobistych życia codziennego (w tym czasie opiekował się chorą matką). J. B. nie dysponował innym pojazdem, z którego mógłby korzystać w okresie naprawy.

J. B. przekazał samochód do naprawy w dniu 22 listopada 2012 roku. W tym samym czasie najął pojazd zastępczy za dzienny czynsz w kwocie 177 zł netto (217,71 zł brutto). W dniu 11 grudnia 2012 roku poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy.

Czynsz najmu pojazdu zastępczego za 19 dni wyniósł łącznie 4 136,49 zł brutto.

/dowody: oświadczenie najemcy (k. 11), zeznania świadka J. B. (k. 167, umowa najmu (k. 12 – 15), oświadczenia dla ubezpieczyciela (k. 16 – 18, 22), faktura VAT (k. 21), wydruk cenników (k. 76 – 83)/

Ofertę najęcia pojazdu zastępczego J. B. otrzymał w warsztacie, do którego oddał swój pojazd do naprawy.

/dowód: zeznania świadka J. B. (k. 167)/

W dniu 22 listopada 2012 roku poszkodowany przełał na E. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przysługujące mu względem zakładu ubezpieczeń roszczenia w związku ze szkodą powstałą w dniu 22 października 2012 roku.

/dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 19)

Pismem z dnia 23 kwietnia 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wezwała (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 4 136,49 zł tytułem kosztów powstałych w związku z najęciem pojazdu zastępczego przez J. B.. Wezwanie doręczono ubezpieczycielowi z dniem 25 kwietnia 2013 roku.

/dowód: zgłoszenie roszczenia wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 23 – 26)/

W piśmie z dnia 29 kwietnia 2013 roku zakład ubezpieczeń poinformował spółkę o uznaniu jej roszczenia do kwoty 1 918,80 zł brutto. W wyniku dokonanej weryfikacji, zakład ubezpieczeń uznał za zasadne przyjęcie dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego w kwocie 130 zł netto oraz 12 dni okresu najmu pojazdu.

/dowody: pismo z dnia 29 kwietnia 2014 roku (k. 27), wydruk cenników (k. 45 – 47, 145 – 147)/

Uzasadniony czas naprawy pojazdu marki A. stanowiącego własność J. B., z uwzględnieniem zamówienia części, przygotowania stanowiska pracy, ośmiogodzinnego systemu pracy warsztatu, obowiązującej weekendowej przerwy w czasie pracy, czasu technicznie i ekonomicznie niezbędnego do naprawy, a także okresu od daty przyjęcia pojazdu do naprawy do daty akceptacji kalkulacji naprawy sporządzonej przez warsztat naprawczy wynosi łącznie 15 dni.

Zastosowana przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P. dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego wynajętego J. B. była stawką mieszczącą się w stawkach rynkowych (86 zł – 217 zł netto). Gdyby J. B. zdecydował się na najęcie pojazdu w klasie równoważnej pojazdowi uszkodzonemu, najęcie takiego pojazdu wiązałoby się z zastosowaniem dobowej stawki najmu w wysokości między 90 zł – 301 zł netto.

/dowód: opinia biegłego sądowego (k. 180 – 196)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, w pozostałym zakresie ustalenia te czyniąc w oparciu o wymienione wyżej dowody z dokumentów, zeznania świadka J. B. i opinię biegłego sądowego.

Zarówno treść jak i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd przydał dokumentom tym moc dowodów w całości.

Sąd w całości przydał moc dowodu także zeznaniom świadka J. B., których treść w pełni korelowała z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W końcu, swoje ustalenia Sąd oparł na sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego, którą ocenił jako fachową i rzetelną. Co istotne, opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron zastępowanych przez profesjonalnych pełnomocników.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.). Odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 415 k.c. w związku z art. 436 k.c.

Między stronami poza sporem pozostawało, że spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki wynikające z przywołanych unormowań, a pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 22 października 2014 roku. Kwestią sporną pozostawała wysokość należnego powódce odszkodowania, kształtowana przez sporny okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego i zastosowaną stawkę dobową tego najmu.

Jedynie celem usystematyzowania należy wyjaśnić, że legitymacja czynna powódki wynikała z zwartej umowy cesji wierzytelności z J. B., będącym właścicielem uszkodzonego w kolizji z dnia 22 października 2012 roku pojazdu, któremu przysługiwało wobec pozwanej roszczenie o wypłatę odszkodowania, wyrównującego poniesioną przez niego w związku z kolizją, szkodę. Wobec skutecznego zawarcia umowy cesji między powódką a poszkodowanym, na powódkę, zgodnie z treścią przepisu art. 509 § 2 k.c. wraz

z wierzytelnością przeszły wszelkie związane z nią prawa. Sąd nie dopatrzył się istnienia okoliczności, które udaremniałyby ważność i skuteczność zawartej umowy przelewu wierzytelności. Okoliczności tych ostatecznie nie kwestionowała także pozwana.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1), a w tych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym świadczenie ubezpieczyciela ma umożliwić poszkodowanemu usunięcie szkody jaka powstała w jego majątku na skutek zdarzenia szkodzącego. Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać szkodzie.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także wydatki za najem pojazdu zastępczego (patrz wyrok z dn. 26.11.2002 r., V CKN 1397/00; wyrok z dn. 05.11.2004 r., II CK 494/03; wyrok z dn. 08.09.2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia

17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, Biul. SN 2011/11/5). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Stratą w rozumieniu przepisu art. 361 § 2 k.c. są objęte koszty, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest w takiej sytuacji utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. Tym samym poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego. Zaznaczyć należy, iż w obecnych uwarunkowaniach rynkowych i społecznych codzienne korzystanie z pojazdu mechanicznego jest koniecznością wynikającą z wykonywania zawodu, miejsca zamieszkania czy też racjonalnego wykorzystania czasu. Samochód nie jest dobrem luksusowym dostępnym dla nielicznych.

Niezbędność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego powódka wykazała nie tylko złożonym przez J. B. oświadczeniem, ale i jego zeznaniami jako świadka. Okoliczności tej pozwana ostatecznie nie kwestionowała.

Powódka wnosila o zasądzenie na jej rzecz kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 19 dni (od dnia 22 listopada 2012 roku do dnia 11 grudnia 2012 roku) z dobową stawką wynajęcia poszkodowanemu pojazdowi zastępczemu w kwocie 177 zł netto (217,71 zł brutto).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarówno poczyniona w oparciu o dokumenty, jak i opinię biegłego sądowego wykazała, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, odpowiadający uzasadnionemu okresowi naprawy uszkodzonego pojazdu, wynosił łącznie 15 dni. Pojazd J. B. został oddany do warsztatu naprawczego w dniu 22 listopada 2012 roku (czwartek). Po upływie 6 dni od tej daty, tj.

w dniu 27 listopada 2012 roku (wtorek), pozwana zaakceptowała przedstawiony jej kosztorys naprawy pojazdu. Obiektywnie zatem już w tym dniu warsztat naprawczy likwidujący szkodę w pojeździe J. B. mógł przystąpić do zamówienia części niezbędnych do naprawy pojazdu, co też uczynił. Jako że części niezbędne do naprawy pojazdu zostały dostarczone

w dwóch transzach (28 listopada 2012 roku – środa; 5 grudnia 2012 roku – środa), naprawa pojazdu uszkodzonego odbywała się dwuetapowo. Po otrzymaniu pierwszych części zamiennych w dniu 28 listopada 2012 roku (środa), warsztat przy ich wykorzystaniu wykonał częściową naprawę pojazdu, a po otrzymaniu brakujących części w dniu 5 grudnia 2012 roku (środa), naprawę dokończył. Brakująca część, która została dostarczona do warsztatu

w drugiej partii zamówienia stanowiła hak holowniczy. Została ona zamontowana

w pojeździe w dacie jego dostarczenia. Sekwencja tych czynności wskazuje zatem, że pełna naprawa pojazdu została ukończona w środę 5 grudnia 2012 roku i trwała w sumie 9 dni. Tym samym, już następnego dnia, tj. 6 grudnia 2012 roku (czwartek), warsztat naprawczy mógł wydać poszkodowanemu pojazd po jego naprawie.

Jako że w niniejszej sprawie wydanie pojazdu po naprawie nastąpiło dopiero w dniu 11 grudnia 2012 roku (wtorek), czyli po upływie 5 dni od daty, w której wydanie te winno nastąpić, okres najmu pojazdu obejmujący daty od dnia 7 grudnia 2012 roku do dnia

11 grudnia 2012 roku nie był uzasadniony. Jednocześnie powódka nie wykazała, by w sprawie istniały takie okoliczności, które czyniłyby opóźnienie w wydaniu pojazdu po naprawie zasadnymi. W konsekwencji Sąd – za wnioskami biegłego – za zasadne uznał domaganie się przez powódkę refundacji kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego za okres 15 dni. W doktrynie przyjmuje się, że zła organizacja pracy warsztatu, znajdująca swój wyraz w przedłużeniu czasu naprawy, obciąża poszkodowanego. Poszkodowany powinien pełnić aktywną rolę w procesie likwidacji szkody (por.: A. Łazarska, Szacowanie szkody za utratę możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, Przegląd Sądowy, maj 2014, str. 47 i n.).

Odnosząc się do spornej wysokości zastosowanej w umowie z poszkodowanym dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego, wynoszącej 217,71 zł brutto, w świetle wniosków opinii biegłego sądowego Sąd uznał, że stawka ta była stawką rynkową

i niewygórowaną. Należy podkreślić, że poszkodowany zdecydował się na najęcie pojazdu zastępczego w klasie niższej niż pojazd, który uległ uszkodzeniu w kolizji. Podjęcie takiej decyzji świadczy o tym, że poszkodowany – wbrew stanowisku pozwanej – podjął działania zmierzające do minimalizacji zakresu szkody, albowiem w konsekwencji korzystania przez niego z pojazdu o niższej klasie, powstałe koszty najęcia pojazdu zastępczego były adekwatnie niższe. Stosowane na lokalnym rynku dobowe stawki najmu pojazdu zastępczego grupują się w granicach 86 zł – 217 zł netto (105,78 zł – 266,91 zł brutto). Tymczasem, dobowy stawka najmu zastosowana w umowie z poszkodowanym wyniosła 177 zł netto (217,71 zł brutto). Niewątpliwie zatem była to stawka rynkowa. Należy podkreślić, że poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania najtańszego zakładu naprawczego i firmy zajmującej się wynajmem pojazdów zastępczych (stosującego najniższe stawki czynszu najmu pojazdów zastępczych). Źródłem szkody jest zdarzenie o charakterze nagłym

i niespodziewanym, dlatego nie sposób czynić poszkodowanemu zarzutu, że niewyszukiwanie przez niego najtańszej oferty najmu nie stanowiło realizacji postulatu minimalizacji szkody. Jak wykazało postępowanie dowodowe, dobowy stawka najmu zastosowana w umowie z poszkodowanym była stawką średnią.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że powódka zasadnie domagała się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wywołanych najmem takiego pojazdu przez poszkodowanego w stawce wynoszącej 217,17 zł brutto.

Ostatecznie zatem Sąd przyjął, że powódka jest uprawniona do żądania odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 265,65 zł brutto (217,71 zł brutto x 15 dni). Wobec wypłacenia przez pozwaną kwoty 1 918,80 zł, żądanie pozwu okazało się zasadne w kwocie 1 346,85 zł (3 265,65 zł – 1 918,80 zł). Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako niezasadne.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), mając na uwadze datę doręczenia pozwanej pisma stanowiącego zgłoszenie szkody w tym zakresie (wezwanie do zapłaty kosztów najmu pojazdu z dnia 23 kwietnia 2013 roku i potwierdzenie jego doręczenia pozwanej z dniem 25 kwietnia 2013 roku). Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 26 maja 2013 roku. Należy podkreślić, że w tej dacie pozwana dysponowała kompletnym materiałem, w oparciu o który była w stanie wydać prawidłową decyzję o refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie dyspozycji przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka

wygrała postępowanie w około 60 % (zasądzono 1 346,85 zł w stosunku do żądania 2 217,69 zł), wobec czego winna ponieść koszty postępowania odpowiadające przegranemu żądaniu. Łącznie koszty procesu wyniosły 2 045 zł. Na kwotę tę złożyła się poniesiona przez powódkę opłata od pozwu (111 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (600 zł), opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) oraz poniesione przez stronę pozwaną wynagrodzenie pełnomocnika (600 zł), opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) i zaliczka na wynagrodzenie biegłego (700 zł).

Wobec wskazanego powyżej stopnia wygrania sprawy przez stronę powodową oraz wysokości poniesionych przez nią kosztów procesu, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W punkcie 4. sentencji wyroku Sąd rozdzielił stosunkowo wydatkowane tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach środki na pokrycie wynagrodzenia biegłego, które nie znalazło pokrycia w uiszczonej na ten cel zaliczce. Przy uwzględnieniu powyższej zasady rozdzielenia kosztów procesu, Sąd nakazał pobrać od powódki kwotę 175,18 zł, a od pozwanej – kwotę 262,77 zł.

SSR Joanna Zachorowska